

KONRAD SUTARSKI

Mikor aggodalom és remény

Most mikor aggodalom s remény együtt keres
menedéket szemünk rejtekhelyein mint
eresz alatt fecskék
mikor toronyházak betonja porladozva vár
megváltást hajnalonta
és mikor a titkos jelentések folyóján úgy tépi
a vizet a szél hogy a délen és délben szóló
harangok már nem tudhatják: kongjanak-e
vagy hallgassanak
túlságosan kicsi a nedvek hatalma e földszeletnek
a Kárpátok mindkét oldalán hol a férfiak
netán érthetőbben káromkodnak mint egyik
vagy másik határontúli szomszédaik de
nem egyszer annál olcsóbban adják el magukat
ha egy-egy cent kemény pengését meghallják
ezért nem elegendő hogy a gyárkapuk megnyíltak itt
valamikor és a miniszterek lázasan
csúsznak-másznak – a falakon oda-vissza
hosszan – tépelődve kabinetirodáikat rendezgetve
mialatt a szurkolók a szürkület lelátóin vinyítanak
s ugyancsak nem elég már a mindennapi hajsza hiába
sóvárgott rá annyira Karl Marx egykor
nem elég az idő sürgetése az egyetértés magvának
elhintése
sem feleségek szorgoskodásának régi szerelmek
sóhajtásainak söprűk alatt csücsülő egerek
sivalkodásának csitulása
mivel e világ hatalmasai épp most küzdenek meg
egymással értünk – valahol itt a mag
– mint locsi-fecsi óriások úgyhogy még
a macskák is tyúkólakba bújnak félelmükben

Ezért tehozzád fordulok – Föld szelleme –
ki a Kilimandzsáró fehér süvege alatt pusztuló
orrszarvúakat számlálod és pusztá kézzel oltod el
a tüzet Brazília és Borneó őseredeiben
hiszen a szakálladdal mintha esőkkkel a Dunáig a Moldváig
és a Balti-tengerig érsz el
tudom hát hogy mindenhol ott vagy akár közöttünk is
elvégre kertemben a gyíkok és minden kő veled együtt
lélegzik

Ezért hívlak hát Szelleme az egész Földnek
de tudnod kell
hogy ennek a – most megint annyira mérsékelt – övnek
a lakói bezárkóztak szegényedő elefántcsonttalan-
tornyaikba
a sörbódékba
a képcsőrobbanással fenyegető
TV-készülékekbe
és a szentegyházak talpát csókolgatják
– csak ettől élenkülnek föl egy-egy pillanatra kezüket
emelgetve –
S tudnod kell azt is Szellem
hogy elborítanak minket a káprázatok bár
a boszorkányok máshol garázdálkodnak
és hogy még a tudomány is kísértetként kószál
a laboratóriumokban igazságot és fölszerelést
keresve
mialatt a kórház tanácstalanul hajol le a szívrohamoktól
és asztmától szenvedőkre folyosóinak kezét
tördelve mint mater dolorosa
s pénzt csal ki észrevétlenül

Gyere hát Szellem
tébolyodott kakukkok kakukkolásával és mint a kút
melyben ajkunkat összeszorítjuk nehogy
megszámolja fogunkat a varangyosbéka
Gyere ki az összes szikla repedéséből
mint Csaba királyfi fölébresztett serege mint
Ondraszék a betyár
válj turul-sassá ki még emlékszik ősi fészkére
Ázsiában – így adj jelt kitárt szárnyaiddal

Hívlak minden eltűnt halott és távollevő nevében
 Ébressz föl minket kábultságunkból mint eddig
 ismeretlen földrengés mint elvakult csalán
 – tedd
 hogy kilépjünk végre öntornyainkból
 és amikor már sokasággá nőttünk a földgömbnek
 ezen az alig észrevehető sötét részén
 légy velünk
 mert végre el kell kezdenünk furcsa fegyvertelen
 légiónk menetelését
 ha már e világ hatalmasai értünk civakodnak

1988

Fordította TORNAI JÓZSEF

KONRAD SUTARSKI (1939) mérnök, költő, publicista. Poznańban született. 1965 óta Budapesten él. A Magyarországi Lengyeliség Múzeuma és Levéltára igazgatója.

TORNAI JÓZSEF (1927) Budapesten élő költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. Legutóbbi kötete: *A semmi ellen* (2012).